

Havlíček, Karel
Křest sv. Vladimíra

KŘEST
SV. VLADIMÍRA.

KŘEST

SV. VLADIMÍRA.

Legenda z ruské historie

OD

KARLA HAVLÍČKA BOROVSKÉHO.

S 93 vyobrazeními od E. Lišky.

V PRAZE.

NÁKLADEM VLASTNÍM.

1876

LIBRARY
DEC 10 1968
UNIVERSITY OF TORONTO

ZPĚV PRVÝ:

PERUN A VLADIMÍR.

Vladimír car na svůj svátek,
když seděl na trůnu,

poslal drába s vyřízením
k bohovi Perunu.

„Hřmi Perune na můj svátek
  místo kanonády,
škoda prachu, dost ho padne
  v bitvách u armády.

Hřmi Perune na můj svátek
  místo kanonády,
pak si přijdi se mnou vypit
  šálek čekolády.“ —

Pan dráb přišel k Perunovic,
  zatloukl na vrata,
děvečky se hnedle zeptal:
  „Doma-li pantáta?“

„„Doma, doma, pane drábe,
ve veliké chatě,
sedí s jehlou na pekýlku,

zašívá si katě.“ “
„Vzkazuje vás, pantatínku,
car náš pozdravovat,
máte prej mu k tomu svátku
drobet zabubnovat.“

Jak to přeslech' tatík Perun,
hnedle čelo svraštil,
skočil s kamen na lavici,
kaťmi o zem praštil.
„„Raděj pásat husy ve vsi,
po bahnách se ploužit,
než u toho Vladimíra
zde za boha sloužit!
Málo platu, služba těžká,
nikdy konec práce,
ještě bych mu měl vyvádět
ve svátek rekrace?
Tuhle při poslední bouřce,
při té blýskavici,
bez toho jsem si propálil
celou nohavici!

Málo platu, málo športlí,
málo deputátu,
nemohu si špendírovat
oleje k salátu!

Pečínku jenom ve svátek, —
vodu musím píti,
sotva jsem se na tu službu
mohl oženiti.

Bez toho mne větším dílem
živí jen kondice,
študentům hodiny dávat

musím ve fysice.

Kdyby od selek nekáplo
  trochu akcidence,
ani v neděli bych nemoh'
  přičuchnout k pálence!

Pro nic za nic robotovat —
  nevěděl bych věru,
na tu jeho čekoládu . . . .
  . . . . že mu na ni

Car necar, svátek nesvátek,
že mi všechno rovno,
ne a ne, a nebudu hřmít;
co z toho mám?

Dráb stál celý zkoprnělý
jako kapr v žitě:

„Pamatujte se pantáto,
co pak to mluvíte?

Já jsem taky jen služebník,
  každý zná své meze,
kdybych to vyřídil caru,
  co se na vás sveze?“ —

Ale Perun, jak byl v ráži,
  sáhnul pod lavici,

a vytáh’ na pana drába
  tu svou hromovnici.

Dráb se dlouho nezdržoval,
  hledal honem díru,
a hned běžel jak s keserem
  k caru Vladimíru.

„Jdu Vašemu Veličenstvu
slušně vomeldovat,

že se to, co mluvil Perun,
stydím opakovat.

Nechce hřmít a osopil se
na mne jak na čubu,
nectně Vaším Veličenstvem
vypláchnul si hubu.

Ať si tu svou čekoládu
car prej sám sežere,
a že on na celou službu,
s odpuštěním

že je carův svátek a . . .
s odpuštěním, rovno,
že je mu po celém caru
. . . s odpuštěním

Jak uslyšel Vladimír car
tohle grobiánstvo,
plivnul na zem, zasakroval,

a s ním všechno panstvo.

Poslal čtyry policajty
k bohovi Perunu:
„Přiveďte ho grobiána
ku carskému trůnu!“

A když vyšli policajti,
pískl na ně oknem:
„Hej! nechte to až do zejtřka,
my v suchu nezmoknem.

Nebudem si s grobiánem
dneska kazit svátek,
však mu zejtra uši natřem,
vraťte se nazpátek!

Však my se ho za ty jeho
hromy neprosíme,
pokud máme své kanony,
sami si zahřmíme!“

Poslal flügel-adjutanta

pro dvě baterie,
ať bouchají při tabuli,
když se zdraví pije.

Jedli, pili, hodovali,

hrály jim muziky,
ministři si popouštěli
u kalhot knoflíky.

Pili pivo, pili víno,
jedli z masa, z těsta,
nejednomu oficíru
pukla z toho vesta.

Vejskali a tancovali
okolo pilířů,
bim! bam! bum! špunty lítaly
z flašek a moždířů.

Kdo při tom byl, ten se opil,
blaze braši! tomu,
v noci pak je s výslužkami
roznášeli domů.

Konec prvního zpěvu.

ZPĚV DRUHÝ:

Hospodářství.

Jedna hora vysoká je
  a druhá je nízká,
kdo nemá své muzikanty,
  na hubu si píská.

Když hýřili, stolovali
  u carského dvoru,
ten celý den byl bůh Perun
  v mrzutém humoru.

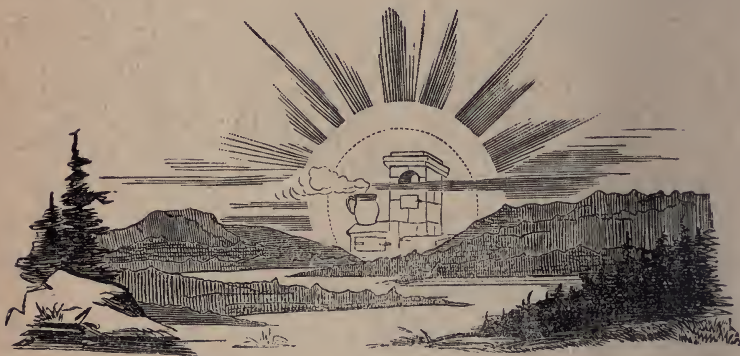
Kdo jaktěživ bohem nebyl,
  zkusil ještě málo,
není to tak lehký život,
  jako by se zdálo.

Ráno vstane: do snídaně
  musí rosou kropit,

měsíčka zavřít do chlívka,

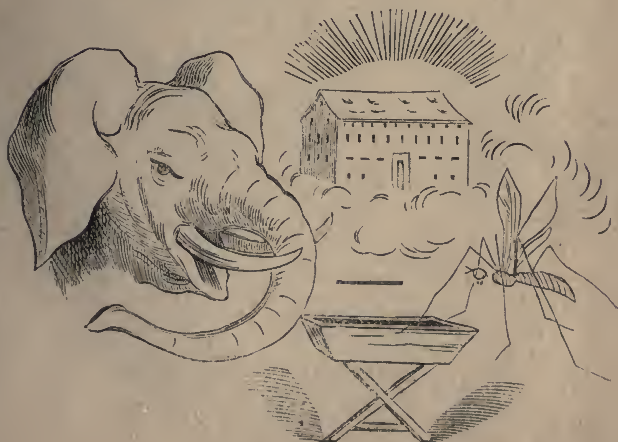
potom v slunci topit.

Dříve čerty, noční duchy

strčit do pytlíka,
a hvězdičky puť-ťu-ťu!
svolat do kurníka.
Každý ptáček, každý brouček,
slon až do komára.

má hned ráno nasypáno
  z božího špejchara.
A když potom lidé vstanou,
  to je teprv správa!
někdy nevím samým křikem,
  kde mně stojí hlava.
Ten, kdo nikdy neměl v uchu
  vosy a mravence,
neví, co je Perunova
  ranní audience.
To je křiku a modlení,

  až mne uši brní:
ten zpívá, ten šepce, vzdychá,
  ten zas žalmy frní.

A co všechno na mně chtějí,
  nelze vyjmenovat,
zbláznil bych se, kdybych si to
  chtěl jen pamatovat.

Ten chce zdraví, ta chce děti,

  ten nemá co jísti,
ti zas, abych nedovolil
  ve fabrikách příst.

Ten mne prosí, bych mu hlídal
  louky a osení,
ten zas chce, abych pomáhal

krávě při telení.

Jeden sedlák prosí za déšť,
zasel kousek lenu,
druhý prosí hezké časy,
by měl sucho k senu.

Ten chce zimu, ten chce teplo,
ten zas časy jiné,
jeden chce mít žito drahé
a druhý laciné.

Že jsem stvořil staré baby,

to mne nejvíc mrzí,
nepřestanou-li mne soužit,
zahladím je brzy.

Hrom ať do nich! abych neklel,
zdržet se nemohu,
když jí koza málo dojí,
běží k pánu bohu.

Sám se nechce žádný starat,
za všechno se modlí,
jako by měl každý boha
jen pro své pohodlí.

Tomu sušit, tomu močit,
tomu pole hnojit;
dřív si prase zdraví zkazil,
potom ho mám zhojit!

Ta mne moří ve dne v noci,
ráda by se vdala,

ten se modlí, by Mořena
jeho ženu vzala.

Ten chce výhru z loterie,
špendáže mi nosí,

a co jsou assekurace,
  též za oheň prosí.

Ó vy šelmy! Kdybych nebyl
  příliš dobrotivý,
zmačkal bych vás na povidla
  jako shnilé slívy!“ — —

Šňup’ si zlostí haličského,
  jak z moždíře kýchnul:

to zahřmělo, zablejsklo se,
  dešť na zem vyšplíchnul.

Věru, Vašku! bohem býti,
  to žádný špás není:
Brixen ten je proti tomu
  ještě vyražení! —

Pozdě v noci, když utich' svět

a lid přestal bouřit,
chtěl si Perun usoužený
dýmčičku vykouřit.

Když si Širas tümbekia
cpal do nargilie,
tu mu začla Perunice
držet litanie:

„Však jsem já dobře slyšela
za dveřmi skrz škvíru,

co jsi vzkázal po drábovi
caru Vladimíru.

Nezačínej si jen s carem,
to já pořád říkám,
že to se svou oposicí
nepřivedeš nikam.

Každému do očí řekneš,
co máš na jazyku,
a děláš si nepřátele,
nemáš politiku.“

A když žena po celý den
bručí jen a štěká,
ach! to musí z kůže vyhnat
boha i člověka!

Ach! Perune, Perunečku!
 lituju tě tuze:
zejtra na tě čeká teprv
 přežalostná chůze.

Oj, Perune přenešťastný,
 kam si myslil brachu?
hanět cara, svého pána,
 a to beze strachu?

Oj, Perune! kam jsi myslil,
 přenešťastné bůže?
utec, utec! jak tě chytnou,
 nic ti nepomůže!

Konec druhého zpěvu.

ZPĚV TŘETÍ:

VOJENSKÝ SOUD.

Bože! kýž jsem policajtem!
  to je vyražení!
koho chce, toho si chytne
  a dá do vězení.

Každý si ho musí vážit:
  kdo naň zaškaredí,
pro urážku policajta
  ve štokhauze sedí.

Ctěte, hoši, policajty!
  ouvej! jak to bolí!
stát vyplácí krejčům metlou,
  ale ševcům holí.

Slyšte lidé pro výstrahu
  mé smutné zpívání,
že se proti policajtům
  sám bůh neubrání.

Už ho vedou svázaného,
  všechno ve mně hrká!
dva ho táhnou za ramena,
  jeden vzadu strká.
„Jenom mne po humnech veďte,
  však já s vámi pudu,
nedělejte mi ve městě
  veřejnou ostudu!“
Ale na humnech u strouhy
  paní Perunice
zapírala Peruňátku
  něco na sukničce.

Jak poznala svého pána,
hned se s hrozným křikem
na pochopy obořila

mokrým lavičníkem.

Ale Perun dobrotisko
sám ji napomíná:
„Schovej ženo meč do pochvy,
přišla má hodina!“ —

Policajti s Perunicí
na humnech se vadí,

u dvora se zákonníci
o Peruna radí.

A již Perun upoutaný

v šatlavě nocuje:
juristům se z paragrafů
žádný nešikuje.

Neboť ten, kdo zákony ďál,
neměl ani zdání,
že car vezme někdy boha
do vyšetřování.

Ráno přišla apelace
k caru celá bledá,
že se proti Perunovi
zákon najít nedá.

Car se na ně zle osopil,
řek' jim, že jsou osli,
poslal hned pro vojenský soud
do kasáren posly.

Vojenský soud to je samec!
soudí jen se práší:
on má všechny paragrafy
v jedné patrontaši.

Vojenský soud na civilní
  dívá se s vysoka,
nesoudí podle zákonů,
  všechno jen od oka.

Vojenský soud má žaludek
  zdravý jako štika:
nevinného na komando
  ztráví jak vinníka.

Vojenský soud z ničeho nic,
  jako ňáký tvůrce,
nález právně potvrzený
  měl jako na šňůrce:

„Že dle vyšlé proklamace
  komandujícího,

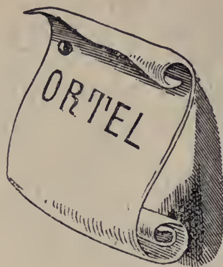
a dle ostatních zákonů
soudu hrdelního,
pro urážku první třídy
Jeho Veličenství,
pro zpouru, nemravné řeči,
pro neposlušenství,
Perun bůh je odsouzený
k provazu dle práva,
že však k utopení v Dněpru
milost se mu dává;
bude ale pro výstrahu
neposlušné chase
vlečen k řece po ulicích
na koňském ocase." —

Právě jeden žurnalista

seděl také v díře,
protože se bohu rouhal
a psal proti víře.

Soud jej odsoudil, použiv
  té příležitosti,
k stejnému trestu s Perunem
  k vůli nestrannosti.

Konec třetího zpěvu.

ZPĚV ČTVRTÝ:

TESTAMENT PERUNŮV.

Poslyšte milí křesťané
tu smutnou novinu,
jak dokonal slovanský bůh
poslední hodinu.
Kdo máš tuze měkké srdce,
zacpi sobě uši,
a pomodli se „otče náš“
za ubohou duši.
Přivázali ho za nohy
na ocas kobyle,

blátem, kamením ho vlekli —
přežalostná chvíle!

Za ním toho novináře —
ouvej, ouvej, ach, ach!
šmejkal po bříše nelidsky
na ocase valach.

Tak je ti carští katané
ukrutně mučili,
všechny louže po Kyjevě
jimi vysmejčili.

Když jsou je přivlekli k řece
celé plné bláta,
kati je tam utopili

jak slepá koťata.
Umřeli jsou bez zpovědi
jako lutriáni,

jenom poslední jim dali
blátem pomazání.

Já jsem sice při tom nebyl,
čet' jsem to jen v plátku,
který o tom sepsal Nestor
vnukům na památku. —

„Tak to chodí na tom světě,
každou chvíli jinak,

dneska ctí tě za svatého,

zejtra budeš sviňák!

Dnes vám bozi vy ubozí
kadidlo lid pálí,
a zejtra vás jako smeti
v kalužinách válí.

Dělají si nové bohy
  dle svého pohodlí,
koho včera oběsili,
  k tomu se dnes modlí.

Všechno jest na světě marné,
  i království boží —
všechno hyne a pomine
  jako špatné zboží.

Jenom caři, samovláda,
  a takové sloty,
potrvají věčně věkův

  jak juchtové boty.“

Tak měl Perun, když ho vlíkli,
  resonírovati,
slyšel jsem to a jak koupím,
  musím prodávati.

Sám bych si to nevymyslil,
  třeba bych to věděl,
dobře já vím, že bych za to
  na Špilberku seděl.

Na Špilberku, na Kufsteině
  mnoho pokojíků:
„Bože, zachovej nám krále!“
  to je zpěv slavíků. —

Važ si všeho, milý synu,
  co na trůně sedí,
na ponížené dušinky
  car milostně hledí.

Kdo ctí cara a je Vávra,
může něčím býti,
kdo nechválí, bude věčně
jenom vodu píti.

Konec čtvrtého zpěvu.

ZPĚV PÁTÝ:

Bezbožnost v Rusích.

Tak se z maličké příčiny
  stala velká mela:
Ruský národ neměl boha,
  církev ovdověla.

Nám by byla lehká pomoc,
  toť je stará vesta!
teď již umí každý kaplan
  dělat bohy z těsta.

Ale Rusi o těch kumstech
  ještě nevěděli:
když si boha utopili,
  žádného neměli.

Počali se všichni báti
  strašlivých následků,
neb žádný nic takového
  neslyšel od předků!

Ale svět je pořád stejný,
  lidé ho nezmění:
plivni si stokrát do moře,
  ono se nezpění.

Tak i v Rusku bez Peruna
  ve starém pořádku
běžela světská mašina
  jak na kolovrátku.

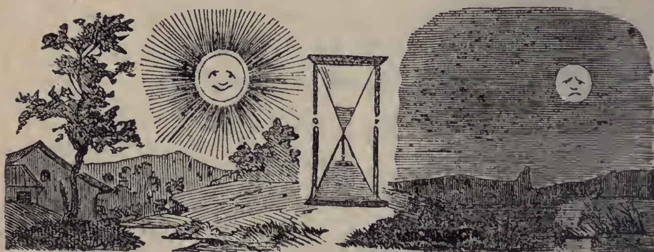
Staří lidé umírali,
  děti se rodily,
hodní lidé pracovali

  a ochlasti pili.

Hrušky zrály o Jakubě
  a na podzim švestky:
když se hodně vypršelo,
  bylo zase hezky.

Slunce svítilo jen ve dne,

  měsíc jenom v noci,
v letě bylo caru horko
  při vší jeho moci.

Žito se muselo síti,
tráva rostla sama,
šlechta pracovala hubou,

sedláci rukama.

Kdo zaplatil, měl u pánů
všudy dobrou přízeň,

hlad si zaháněli jídlem,
   ale pitím žízeň.

Všecky řeky byly mokré
   a kamení tvrdé:
chalupnice hubovaly,
   že jsou selky hrdé.

Šlechtic neobcoval s mužským
   měšťanského rodu,
ale šenkýři míchali
   přec do piva vodu.

Mladí lidé pospíchali,
   staří šli pomalu:
na každou špetku radosti
   přišla špetka žalu.

Kdo měl málo, tomu braly
velké pijavice:
moudrých lidí bylo málo,
ale hloupých více.

Kdo byl taškář za Peruna,
taškařil zas dále:
a kdo byl poctivá duše,
dřen byl neustále.

Neboť svět jest pořád stejný,
lidé ho nezmění,
plivni si stokrát do moře,
ono se nezpění.

Tak i v Rusku bez Peruna
ve starém pořádku
běžela světská mašina
jak na kolovrátku.

Ale církevní mašinka
ta se zarazila,
neboť kněžím u pytlíku
zaťata jest žíla.

Sedlák ten jest od jakživa
vychytralý kvítek,
hned si z toho utopení
vyhlídl užitek.

Přestali desátky dávat,
také na modlení,

ani štolu, ani na mše,
když prej pánbůh není.

Na oféry nechodili,
při funusech ticho,
kostelníci mřeli hladem,

kněžím splasklo břicho. —

Tu hned tekla krev z obrazů,
 děly se zázraky,
čistá panna porodila
 čtyry mladé draky.

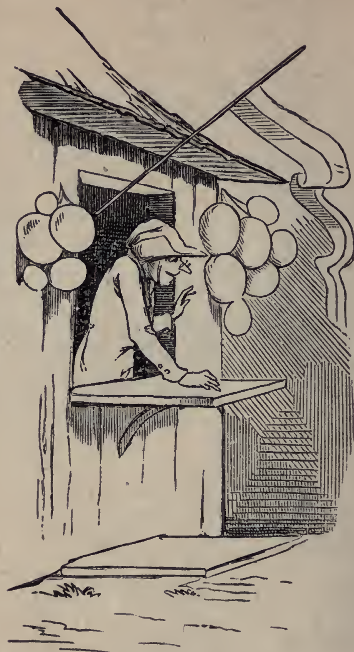

Báby viděly znamení
 na nebi a všude:
prodávaly staré sukně,
 že soudný den bude.

Báby viděly znamení
 na nebi i v dírách,
slyšely potopu světa
 hučet ve všech škvírách.

Po svatbě se narodilo
 dítě za čtvrt leta:

kupujte lidé měchýře
na potopu světa!

Konec pátého zpěvu.

ZPĚV ŠESTÝ:

AUDIENCE.

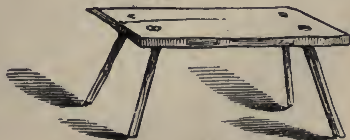
Seděl Vladimír na trůnu
  ve své residenci,
dával podle obyčeje
  velkou audienci.

Houf ministrů, tajných radů,
  dvorních kavalírů
stáli „Richt euch!“ kolem něho
  jak hrušky v špalíru.

Před nimi s ohnutým hřbetem
  s poníženou tváří,
klečeli v slušném respektu
  páni sekretáři.

Pero v ruce, na knoflíku
  inkoust ve flaštičce,
a na zádech přivázaný
  pytel na petice.

A v zadu si žandarmové,
  carští výplatníci,
přistrojili pro příhodu

  dubovou lavici.

A na rovině před trůnem
skroušeně a tiše
petenti, věrní poddaní,
leželi na břiše.

Tenkrát byla audience
nad obyčej hlučná,
neb se z celé Ruské říše
sešla církev tučná.

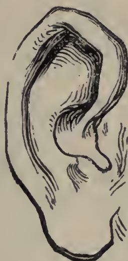
Totiž popi, diakoni,
kantoři, zvoníci,
biskupi, svíčkové báby,
také kostelníci.

S nimi ostatní drabanti,
hrobaři, kalkanti,

zpěváci a muzikanti,
kluci ministranti. —

Sotva dal tambor znamení,
tak jak se to sluší,
že car ráčil otevříti
Své Vysoké uši:

Všichni boží služebníci
spustili moldánky,
vzdychali a naříkali
jak staré cikánky.

Totiž popi, diakoni,
kantoři, zvoníci,
biskupi, svíčkové báby,
také kostelníci.

S nimi ostatní drabanti,
hrobaři, kalkanti,
zpěváci a muzikanti,
kluci ministranti.

„Co vám chybí?“ táže se car
pod svým baldachinem.
Oni všichni jedním hrdlem:
„Hynem, pane, hynem!“

Celé popstvo předstoupilo
k caru s deputací;

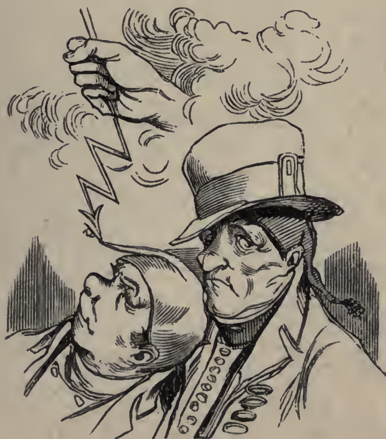
jeden držel ve jmenu všech
takovou orací:

„Veliký jest Vladimír car!
svatá vůle jeho;
když's nám zabil pána boha,
opatř nám jiného!

Nám je pánbůh jako pánbůh,
jenom když je ňáký,
abychom jím udrželi
v respektu sedláky.

U těch bude všechna kázeň
brzy dým a pára,
nebudou se mít u koho
modliti za cara.

Někdo musí nad sedláky

rachotiti hromem:

bez boha neobstojíme,
  jen jiného honem!“

Toť se ví, že způsobila
  ta argumentace
v Jeho carském Veličenstvu
  velké alterace.

Mělť jak všichni potentáti
  srdce měkké tuze,
nebyl by mohl chudinka
  zabít ani kuře.

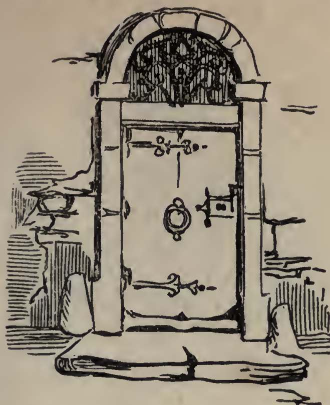
„Milostivé vám, mí věrní!
  dávám propuštění,
vaši žádost hodlám vzíti
  v zralé uvážení!“

Konec šestého zpěvu.

ZPĚV SEDMÝ:

Ministerská rada.

TAJNÝ KABINET

Večír ministři seděli
 v tajném kabinetě,
tenkrát byl bůh proti zvyku
 první na tapetě.

V hlavní věci byli všichni
 stejného mínění:
bez boha se sprostým lidem
 není k vydržení.

Ale v dalších podrobnostech
 tu mezi dvořany
byly, jako skoro všude,
 dvě rozličné strany.

Nová škola chce jen vždycky
 licitace s pachtem,

stará škola zase chválí
  služby s deputátem.

Pan ministr vnitřních věcí
  pravil: „Páni bratří!
ohlašme konkurs v novinách
  tak jak se to patří.

Ať se náležitou cestou
  hlásí kandidáti,
pak si dle qualifikace
  může car vybrati.“

Zahraniční ministr prál,
  že by dobře bylo,
kdyby se to v cizích listech
  taky ohlásilo.

Neboť bez toho že není
  při tom obsazení

na žádného domácího
ani pomyšlení.

Jenom žádného nováčka!
vždyť jest starších dosti,
dobře renomírovaných,
zvláště v praktickosti.

Též se nesmí pro čest země
na pár rublů hledět,
když už jednou o tom budou
cizozemci vědět.“

Ale finanční ministři

špinavá jsou nace,
ten chtěl, aby se veřejná
svedla licitace.

A kdo bude ze všech nejmíň
za svou práci žádat,

tomu se má bez ohledu
   tato služba zadat.

Vymínil si však, že z chrámů
   všechno stříbro, zlato
bude vždy v pádu potřeby
   do mincovny vzato.

Pak ať drží kurs papírů
   vždy aspoň al pari,
to je hlavní a ostatek
   všechno láry fáry.

S t a v e b m i n i s t r připomněl,
   by si přispíšili,
a zatím něco klášterů
   v kasárny změnili.

Než se místo zas obsadí,
   aby takto caru
aspoň něco zas přirostlo
   v tom interkaláru.

Pan ministr práv doložil:
„Moje jest výminka,
by se veřejně v novinách
o tom stala zmínka,

že se nový bůh kontraktně
zavazuje k tomu,
každou falešnou přísahu
trestat porcí hromu;

neb se teď již každý všivák
řídit chce dle cara,
lhát, přísahat a dělat si
ze soudů kašpara!“

Ministr osvěty divný
plán měl pohotově,
aby se ta božská živnost
ponechala vdově.

Že si může na svou ruku
  přibrat tovaryše,
šikovného jezovitu
  anebo derviše.

Že to bude lacinější
  a v dobrém pořádku,
neb on sám že jim přispěje
  radou na počátku. —

Při tom však byl potutelné
  církevní plemeno,
myslil, že to sám povede
  na vdovino jmeno.

Ministr vojenský pravil:
  „Co dovede bůže,
každý starý generál to
  taky zastat může.

Zvyklý na subordinaci
bude cara ctíti,
aeráru se může při tom
pense ušetřiti.

Ze všech nejlíp by to trefil
maršal Komispetr,
pouštět hrůzu na sedláky,
na to on je metr.

Pro jistotu se mu může
ňáký literatus,

chlapík v peře vycvičený
přidati ad latus.

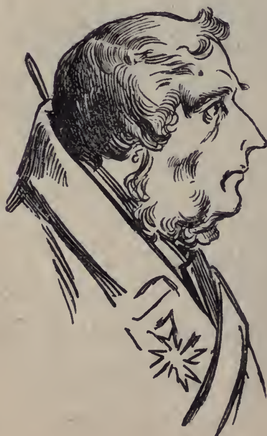
Tak přivedem kněžstvo s vojskem
k jednomu komandu,

zorganisujeme přísněj'

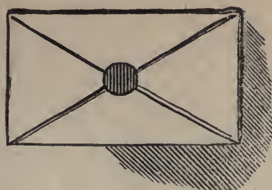

tu církevní bandu.“ —

Pan ministr policejní

beze všeho křiku
podal písemně své votum

v zavřeném paklíku.

Policie jako kočky
ráda po tmě chodí,
v jasném světle veřejnosti
nerada se brodí.

Ač své votum zapečetil,
přece bych se vsadil,
že uhodnu, co on asi
tajně caru radil:

Jistě zpověď, jezovity,
očistec, latinu,
pokoru a trpělivost
při chlebě a vínu;

kousek nebe; na udici
pár volavých svatých:
všechna moc pochází s hůry,
pluk čertů rohatých.

Konec sedmého zpěvu.

ZPĚV OSMÝ:

KAMARILLA.

Jako u všech potentátů,
tak i v Rusku byla
mocnější než ministerstvo
dvorní kamarilla.

Zachovej nám, pane Bože!
Frantu Šumavského,
že je každá kamarilla
pohlaví ženského.

Vladimír byl ještě k tomu
puncto sexu štvanec,
jako lev kraloval mužům
a ženským co kanec.

Jednu ženu měl Normanku
a jednu Řekyni,
dvě měl Češky, že jsou hezky,
jednu Bulharyni.

A maitresek jako pecek:
tři sta v Bělehradě,
dvě stě v sele Berestově,
tři sta v Vyšehradě.

Ještě kromě těch kasáren
  leckdes filiálku:
Kacik v Hessen-Kasslu nemá
  tolik kafešálků!

A teď ještě tetky, matky
  k nim přiadírovat,
pak to s jejich zpovědníky
  multiplicírovat:

ó, to byla kamarilla
  jako čimborasso!
senát vždycky pohotově
  jak u rasa maso.

Ó! to bylo kandidátů,
  to bylo protekcí!
tu car, co jest topit bohy
  dostal teprv lekcí.

Všechny na něj dorážely,
  každá jinak mlela,
málem by už byla caru
  hlava ššedivěla. —

Večír, když mu starý Mates
  přišel zouvat boty,
začal si car stěžovati
  na ty své trampoty.

Starý Mates ten byl ve všem
carův hlavní rádce,
ministry i kamarillu
vodil na oprátce.

„Ach! Matísku, Matísečku!
hleď mne toho zbavit,
já chudák s těmi ženskými
nic nemohu spravit.“

Mates, jak jen car byl svlečen
a v posteli ležel,
do redakce vládních novin
s botma v ruce běžel.

Tam jim cosi diktíroval
s botama pod paží:
„Nebude-li to tam zejtra,
car vám vousy zpraží!“ —

Druhý den pak celý Kyjov
divil se nemálo,
když v úřední části novin
velkým písmem stálo:

„V jmenu Jeho Veličenstva
Cara Vladimíra
na prázdnou prebendu božskou
konkurs se otvírá.

Výminky a bližší zprávy
to kandidátovi
ministerstvo policejní
na doptávku poví.“ — —

Rozběhla se ta novina
v elektrickém letu

na drátěných telegrafech
jako rtuť po světu.

Druhý den již v celém světě
jak na lípě včely
telegrafické depeše
v novinách bzučely.

V Římě páni kardináli

k Červenému Raku

přede mší se scházívají

na sklenku araku.
Pan kardinál Šamšulini
mrsknul jen po oku,

do Augsburských Všeobecných
už se dal do skoku!
Dal nalejt Lacrymae Christi

a to hned do džbánu,

vylousknul džbán a již letěl
přímo k Vatikánu.

Tam hned vrazil do pokoje
a bez zaklepání
vyburcoval tou novinou
papeže ze spaní.

Svatý Otec jak vyskočil,
ještě byl v košili,
velel, by se Jezovité
do Rus hned strojili.

Dal je všechny k této cestě

na ostro kovati
a marš zvláštní pro ně kázal
skomponírovati.

Konec zpěvu osmého.

ZPĚV DEVÁTÝ:

JEZOVITSKÝ MARŠ.

Te Deum laudamus —
  v Kyjově je rámus.

Dies irae dies illa —
  nastane tam naše víra.

Te rogamus audi nos —
  ten Vladimír to je kos!

Gloria in excelsis Deo —
  držme my se jeho.

Credo in unum Deum —
  náš bůh je poslušnější nežli Perun.

Orate fratres —
  naše víra je ponížená jak pes.

Benedictus qui venit —
  málo vědět, mnoho věřit.

Sanctus, sanctus, sanctus —
  všem novotářům pardus.

In nomine Domini —
  čert aby vzal noviny!

Dignum et justum est —
  starým časům všechna čest.

Dominus vobiscum —
  lepší hloupost nežli rozum.

Sancta Dei Genitrix —
  zde nám už nevěří nic.

Agnus Dei, qui tollis peccata —
  Rusi nám budou věřit jak telata.

Veni Sancte Spiritus —
  postěhujem se do Rus.

Exaudi nos Domine —
  ať nás to tam nemine.

Pleni sunt coeli —
  abychom se tam dobře měli.

Aequum et salutare —
  počkej ty kaviáre!

Salvator mundi —
  to budou jundy!

In te Domine speravi —
  žaludek nám dobře tráví.

Libera nos a malo —
  sedum liber masa málo!

Exaudi Domine orationem meam —
  sním jelito, když šunky nemám.

Ex profundis clamavi ad te Domine —
když jsem byl ve sklepě na víně.

Dona nobis pacem —
s kuchařkami spát chcem.

A porta inferi —
aby lidé nevěděli.

Mea culpa, mea maxima culpa —
kdo neumí dělat zázraky, ten je ťulpa!

Kyrie eleison —
když peníze nejsou.

Et ne nos inducas in tentationem —
když ti dávají, ber honem.

Sicut erat in principio et nunc et semper
nedávej nikomu nic, ale všem ber.

Et in saecula saeculorum. Amen.
Nejvíc nám nese ten pekelný plamen.

Konec marše.

ZPĚV DESÁTÝ:

KONKURS.

Věje vítr černomořský
  trávou v stepi klátí:

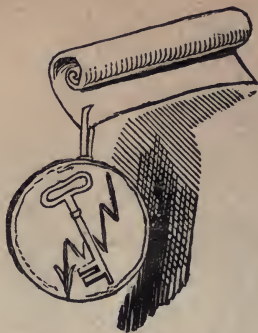

sbíhají se do Kyjova
  páni kandidáti.

Věje vítr od západu,
  v Kyjově se práší:
každá firma haní jiné,
  sama se vynáší. —

Poslal papež dekret z Říma,
  pečeť jako talíř:

„Co je po té řecké víře,
  nedám za ni halíř!
Není církev jako církev,
  care nejmilejší,
Římská církev mezi všemi
  nejcirkvovatější!“ —

A carhradský patriarcha,
pečeť jako miska:
„Nevěř tomu Vladimíre,
co antikrist píská.

Není církev jako církev,
care nejmilejší,
Řecká církev mezi všemi
nejcirkvovatější!“

A rabínské synedrium

„šulem, šulem“ píše:
„Nevěř Římu, nevěř Řekům,
drž se jen Mojžíše.

Není církev jako církev
care nejmilejší,
židovská je mezi všemi
nejcirkvovatější.“

Také Mufti muhamedský

překřičet se nedá:
„Potluč ty psy nevěřící,
drž se Muhameda.

Není církev jako církev,
care nejmilejší,
musulmanská mezi všemi
nejcirkvovatější!“

V carském dvoru na Podolu
psi o kosť se hryzli,
také ty ostatní sekty
konkurovat přišly.

Čert zná všechna jejich jmena,
ale jak se ctily,
z toho se ruské hokyně
mnoho naučily.

Tenkrát byly zlaté časy
pro dohazovače:
rosolku pili z krajáčů,
jedli jen koláče.

Proto že jim v tom konkursu
obchody tak květly,
jmenují se od té doby
také „boží metly.“

Konec.